

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 28/04-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. mája 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Kizivatom, Ul. kpt. Nálepku 8, Michalovce, vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 395/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 395/97 p o r u š i l právo [REDACTED] aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. [REDACTED] p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 35 000 Sk (slovom tridsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré je mu Okresný súd v Prešove povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13 470 (slovom trinásťtisícštyristosedemdesiat slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Prešove povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. Jána Kizivata [REDAKOVANÉ] do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 11. februára 2004 č. k. I. ÚS 28/04-12 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Prešove (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 395/97.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 17. decembra 1997 okresnému súdu žalobný návrh na náhradu mzdy vo výške 73 125 Sk s prísl. proti obchodnej spoločnosti Solivary akciová spoločnosť Prešov, so sídlom Košická 8, Prešov (ďalej len „žalovaná“).

Konanie sa vedie pod sp. zn. 12 C 395/97 a podľa tvrdenia sťažovateľa „*ani po piatich rokoch a šiestich mesiacoch od podania žalobného návrhu, nebolo vo veci (...) právoplatne rozhodnuté, nakoľko vo veci konajúci súd (...) zapríčinil prietahy v konaní, keď (...) boli jednotlivé úkony súdu – pojednávania nariaďované s odstupom niekoľkých mesiacov a po zrušení prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom dňa 31. 03. 2001 až ku dňu podania tejto sťažnosti nebola vec (...) sťažovateľa vôbec prejednávaná*“. Podľa názoru sťažovateľa uvedeným postupom okresného súdu dochádza k porušovaniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto sa domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia, pričom „*Výšku nemajetkovej*

ujmy (...) odvodzuje sťažovateľ od výšky istiny jeho majetkového nároku“ prejednávaneho v napadnutom súdnom konaní a „výšky príslušenstva predmetného nároku ku dňu podania tejto sťažnosti. S poukázaním na skutočnosť, že vymožitelnosť majetkového nároku sťažovateľa je ohrozená z dôvodu zhoršenia ekonomickej situácie žalovaného v priebehu obdobia takmer šiestich rokov, ktoré uplynuli od podania žalobného návrhu je sťažovateľ toho názoru, že poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia je odôvodnené potencionálnym vznikom reálnej majetkovej ujmy sťažovateľovi vzniknutej z dôvodu zbytočných prietahov v prerokovaní jeho veci Okresným súdom Prešov“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie „*vyslovil porušenie práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Prešov, vo veci sp. zn. 12 C 395/97, priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške sumy 150.000,- Sk a uznesením uložil Okresnému súdu Prešov uhradiť sťažovateľovi trovy konania“.*

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. Štefan Tomašovským, listom z 23. marca 2004 sp. zn. U 3003/04 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 5. apríla 2004.

Predseda okresného súdu zaslal ústavnému súdu chronologický prehľad procesných úkonov a vo vzťahu k danej veci uviedol nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) Sťažovateľ namieta vytýčenie pojednávania až po roku od podania žaloby. Dovolím si upriamiť pozornosť na úkony konajúceho sudcu, ktoré tomuto predchádzali a tiež na úhradu súdneho poplatku zo strany žalobcu až dňa 6. 4. 1998, pričom tento bol kvalifikovane zastúpený a tomuto predĺženiu konania sa mohol vyhnúť.

(...) Príčiny odročenia jednotlivých pojednávanií(...) je potrebné vidieť v predložení rozsiahleho dôkazového materiálu, s ktorým sa súd pre krátkosť termínu nestihol oboznámiť, ako aj v žiadosti o odročenie, čomu bolo vyhotovené pre zachovanie práva účastníka konať pred súdom. Medzi pojednávaniami dňa 5. 10. 1999 a 16. 5. 2000 uplynulo

asi sedem mesiacov, avšak sťažovateľ opomenul, že vytyčenie pojednávania sa musí uskutočniť s časovým predstihom, čo sudca urobil referátom zo dňa 4. 2. 2000 (...).

S poukazom na uvedené a s odkazom na rozhodovacia prax Ústavného súdu mám za to, že dĺžka predmetného konania bola z časti ovplyvnená správaním sa sťažovateľa.

Za veľmi podstatné považujem to, že ide o právne a fakticky zložitú vec, o čom svedčí rozsah dokazovania. Súd v konaní 12 C 395/97 postupoval spôsobom, ktorý viedol k čo najrýchlejšiemu rozhodnutiu.

V závere navrhujem, aby Ústavný súd SR vyslovil, že postupom Okresného súdu Prešov v konaní pod sp. zn. 12 C 395/97 nebolo porušené právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]. Na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. (...).“

Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedol, že:

„Tvrdenie OS Prešov o tom, že sťažovateľ – žalobca [REDAKOVANÉ] sa mohol vyhnúť predĺženiu konania úhradou súdneho poplatku zároveň s podaním žalobného návrhu považuje sťažovateľ za tvrdenia opomínajúce skutočnosť, že podanie žalobného návrhu s doložkou, že súdny poplatok bude uhradený na základe výzvy súdu, nemožno považovať za formálny nedostatok žalobného návrhu. Priamo zo zák. č. 71/1992 Zb.- zákona o súdnych poplatkoch, konkrétne z ust. 9 ods. 1 je zrejmé, že uhradiť súdny poplatok zároveň s podaním žalobného návrhu spôsobom zapravenia na tento žalobný návrh kolkových známok je možné len v prípadoch, ak súdny poplatok nepresahuje určitú sumu, ktorá skutočnosť aj limituje prípady, keď môže byť súdny poplatok uhradený zároveň s podaním žaloby.

S poukázaním na vyššie uvedené je zrejmé, že námietka OS Prešov o skoršom nariadení pojednávania v prípade úhrady súdneho poplatku zapravením kolkových známok na prvopis žaloby nie je dôvodná.

Rovnako za nedôvodnú považuje sťažovateľ aj námietku OS Prešov o úkonoch vykonávaných súdom v súvislosti s vytyčovaním pojednávania v medziobdobiach medzi ich odročením pre potrebu oboznámenia sa s rozsiahlym dôkazovým materiálom, nakoľko už zo samotného podania OS Prešov vyplýva, že dôvodmi odročenia pojednávania vo veci boli

žiadosti žalovanej strany o odročenie, resp. že dôvodmi odročenia bolo predkladanie dôkazového materiálu žalovanou stranou až na nariadených pojednávaniach.

Pokiaľ OS Prešov mienil predísť prietahom v konaní, mohol vyššie popísaný procesný postup žalovanej strany subsumovať pod sťažovanie postupu konania tak, ako o tom pojednáva ust. § 53 O. s. p a prípadným uložením poriadkových opatrení zabrániť obštrukciám žalovanej strany v konaní.

Sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca požiadal o odročenie nariadeného pojednávania v priebehu celého konania len raz (dňa 20. 09. 2002) a to pre kolíziu s inými pojednávaniami špecifikovanými v žiadosti o odročenie, predvolanie na ktoré v prílohe žiadosti o odročenie pripojil.

S prihliadnutím na skutočnosti uvádzané vyššie sa javí ako predčasný záver OS Prešov o tom, že sťažovateľ svojim správaním ovplyvnil dĺžku predmetného konania, z ktorého dôvodu sťažovateľ zotrváva na podanej sťažnosti a navrhuje rozhodnúť v zmysle jej petitu.“

Sťažovateľ oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci a uplatnil si aj náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby pozostávajúce z prevzatia a prípravy zastúpenia (30. júna 2003), podania sťažnosti (3. júla 2003), podania písomného stanoviska k vyjadreniu predsedu okresného súdu (5. apríla 2004) a režijný paušál k všetkým uvedeným úkonom celkom vo výške 13 472 Sk, ktoré žiadal vyplatiť na účet jeho advokáta

[REDAKOVANÉ]

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou týchto základných práv – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 113/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 395/97:

Dňa 18. decembra 1997 podal sťažovateľ na okresnom súde žalobný návrh o vyplatenie mzdy vo výške 73 125 Sk s prísl. proti obchodnej spoločnosti Solivary akciová spoločnosť Prešov.

Dňa 23. marca 1998 súd vyzval sťažovateľa, aby zaplatil súdny poplatok v sume 2 925 Sk.

Dňa 6. apríla 1998 sťažovateľ uhradil súdny poplatok.

Dňa 6. mája 1998 sa žalovaná písomne vyjadrila k žalobnému návrhu.

Dňa 12. decembra 1998 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 23. marec 1999 za účelom opätovného predvolania žalovanej s tým, že ak sa na pojednávanie nedostaví, bude jej uložená poriadková pokuta.

Dňa 23. marca 1999 bolo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 2. jún 1999 za účelom predloženia listinných dôkazov.

Dňa 30. marca 1999 právny zástupca sťažovateľa predložil súdu listinné dôkazy.

Dňa 27. apríla 1999 právny zástupca žalovanej požiadal súd o predĺženie lehoty na predloženie vyjadrenia a návrhov na vykonanie dokazovania.

Dňa 20. mája 1999 právny zástupca žalovanej požiadal súd o ospravedlnenie neúčasti žalovanej na pokračujúcom pojednávaní z dôvodu kolízie termínov, zároveň žiadal, aby súd v neprítomnosti jeho, ako aj žalovanej nekonal a odročil pojednávanie na iný termín.

Dňa 2. júna 1999 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 5. október 1999 za účelom opätovného predvolania účastníkov – žalovanej a jej právneho zástupcu.

Dňa 4. októbra 1999 právny zástupca žalovanej predložil súdu vyjadrenie k žalobnému návrhu, ku ktorému pripojil listinné dôkazy.

Dňa 5. októbra 1999 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom oboznámenia sa s predloženými materiálmi žalovanej zo 4. októbra 1999.

Dňa 15. mája 2000 sa k veci písomne vyjadrila žalovaná a doložila do spisu listinné dôkazy.

Dňa 16. mája 2000 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 28. máj 2000 za účelom predloženia stanoviska k podaniu žalovanej a predvolania sťažovateľa.

Dňa 6. júna 2000 sťažovateľ podal písomné vyjadrenie k listinným dôkazom predloženým zo strany žalovanej.

Dňa 12. júna 2000 právny zástupca žalovanej zaujal písomné stanovisko k uvedenému vyjadreniu sťažovateľa.

Dňa 28. júna 2000 bolo vo veci pojednávanie, ktoré sa odročilo na 4. júl 2000 za účelom oboznámenia sa so stanoviskom žalovanej.

Dňa 4. júla 2000 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom súd rozsudkom žalobnému návrhu v plnom rozsahu vyhovel.

Dňa 9. októbra 2000 žalovaná podala proti uvedenému rozsudku odvolanie.

Dňa 10. októbra 2000 okresný súd zaviazal uznesením žalovanú na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie.

Dňa 18. októbra 2000 žalovaná uhradila súdny poplatok z odvolania.

Dňa 20. októbra 2000 žalovaná doplnila svoje odvolanie.

Dňa 16. novembra 2000 bol spis doručený Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o odvolaní žalovanej.

Dňa 31. marca 2001 krajský súd uznesením č. k. 1 Co 395/00-166 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dňa 22. mája 2001 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 23. mája 2001 predseda okresného súdu podľa § 2 Spravovacieho poriadku vec prideliť dočasne na ďalšie konanie predsedovi senátu Mgr. Milošovi Kolekovi.

Dňa 20. októbra 2001 konajúci sudca vyzval právnych zástupcov účastníkov konania, aby oznámili, aké ďalšie dôkazy navrhujú vo veci vykonať.

Dňa 4. decembra 2001 právny zástupca žalovanej doručil súdu návrhy na vykonanie dokazovania.

Dňa 20. decembra 2001 právny zástupca sťažovateľa doručil súdu návrhy na vykonanie dokazovania.

Dňa 10. januára 2002 predseda okresného súdu podľa § 2 Spravovacieho poriadku pridelil vec na ďalšie konanie predsedníčke senátu JUDr. Gabriele Gerdovej.

Dňa 31. januára 2002 bolo pokynom kancelárii okresného súdu nariadené, aby opis ostatného podania sťažovateľa bol doručený žalovanej s tým, aby prípadne zaslala stanovisko k návrhu na vykonanie dokazovania uvedeného v podaní sťažovateľa z decembra 2001.

Dňa 12. februára 2002 právny zástupca žalovanej doručil súdu vyjadrenie k návrhu na vykonanie dokazovania.

Dňa 2. septembra 2002 právny zástupca sťažovateľa faxom ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní 24. septembra 2002 a žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie termínov pojednávania, čo dokladoval aj dôkazmi.

Dňa 24. septembra 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 22. január 2003 za účelom opätovného predvolania sťažovateľa a jeho právneho zástupcu.

Dňa 15. januára 2003 konajúci sudca pokynom kancelárii okresného súdu nariadil, aby bol termín pojednávania na 22. január 2003 zrušený a súčasne sa nariadilo pojednávanie na 5. marec 2003.

Zo 14. februára 2003 sa v spise nachádza úradný záznam: „*Na ústny pokyn JUDr. Anny Ilčinovej bol dňa 14. 2. 2003 vz. 22 rušený termín pojednávania vytýčený na 5. 3. 2003.*“

Dňa 15. apríla 2003 predseda okresného súdu vydal ohľadom napadnutej veci opatrenie o zmene rozvrhu práce z dôvodu zmeny personálneho obsadenia súdu.

Dňa 19. februára 2004 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 25. marec 2004 za účelom predloženia ďalšieho listinného dôkazu a predvolania svedka.

Dňa 5. marca 2004, 25. marca 2004 a 29. marca 2004 sa uskutočnili vo veci pojednávania, pričom okresný súd na ostatnom pojednávaní svojím rozsudkom predmetný žalobný návrh zamietol. Rozsudok okresného súdu dosiaľ nenadobudol právoplatnosť.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 12 C 395/97, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako žalobca, došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je náhrada mzdy s prísl., t. j. vec, ktorej povaha (spor o finančné príjmy sťažovateľa) si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu

o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Treba ďalej konštatovať, že konanie vo veci (od podania žalobného návrhu 18. decembra 1997 až dosiaľ) trvá viac ako 6 rokov a 5 mesiacov, z toho na okresnom súde takmer 6 rokov. Táto dĺžka konania je celkom zjavne neprimeraná.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmetné rozhodovanie o náhradu mzdy môže skutočne predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s dokazovaním splnenia jej podmienok, a teda určovaním jej výšky. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný nemôže pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil takú závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľa.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný bez akýchkoľvek zákonných dôvodov v období od 6. mája 1998 do 12. decembra 1998 (sedem mesiacov), od 12. februára 2002 do 24. septembra 2002 (sedem mesiacov) a od 15. januára 2003 do 19. februára 2004 (trinásť mesiacov). Okresný súd teda počas dvoch rokov a troch mesiacov nevykonal vo veci žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca vo veci o náhradu mzdy počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom pritom

nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Vzhľadom na to, že okresný súd vo veci 29. marca 2004 meritórne rozhodol, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 000 Sk, ktoré podľa jeho názoru je odôvodnené „*potencionálnym vznikom reálnej majetkovej ujmy sťažovateľovi vzniknutej z dôvodu zbytočných prietáhov (...)*“.

V súvislosti s uvedenou argumentáciou sťažovateľa ústavný súd poznamenáva, že primerané finančné zadosťučinenie v zmysle príslušných ustanovení ústavy (čl. 127 ods. 3) a zákona o ústavnom súde (§ 56 ods. 4) je náhradou nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch a nemá charakter náhrady škody, prípadne ušlého zisku (I. ÚS 22/04).

Vzhľadom na okolnosti danej veci však ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, vzhľadom na opakovanú bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu, ako aj na povahu veci považuje za primerané vo výške 35 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 13 470 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia advokátom JUDr. Jánom Kizivatom.

Náhrada sa priznala za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia 30. júna 2003, podanie sťažnosti 3. júla 2003 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 5. apríla 2004). Za dva úkony vykonané v roku 2003 patrí odmena v sume po 4 270 Sk a k tomu dvakrát náhrada režijného paušálu po 128 Sk a za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2004, patrí odmena v sume 4 534 Sk a režijný paušál 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trov právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkom sumu 13 470 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2004